

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 października 2012 r.,
sprawy **J. M.**

skazanego z art. 279 § 1 i inne kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 20 kwietnia 2011 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego
z dnia 11 sierpnia 2009 r., /.../,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża skazanego J. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2011 r., zmienił wyrok Sądu Rejonowego z dnia 11 sierpnia 2009 r., wydany w sprawie /.../, którym, między innymi, J. M. skazany został za czyny zakwalifikowane z art. 279 § 1 kk, przy zastosowaniu art. 91 kk, na karę czterech lat pozbawienia wolności, w ten sposób, że ustalił wartość samochodu określonego w punkcie III wyroku Sądu Rejonowego na kwotę 27 100 zł.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca i zarzucając: „1) rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie naruszenie normy art. 452 § 1 kpk przez przeprowadzenie na rozprawie apelacyjnej postępowania dowodowego co do istoty

sprawy bez zaistnienia przesłanek opisanych w § 2 tego przepisu i następnie w związku z przeprowadzonym postępowaniem dowodowym co do istoty sprawy naruszenie art. 5 § 2 kpk, rażąco obrazę art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 410 kpk polegającą na naruszeniu zasady prawdy i powiązaniem z nią obowiązkiem dowodzenia, ciężącym także na Sądzie, w wyniku odrzucenia wniosku dowodowego oskarżonego, co stanowiło odmowę zapoznania się z tym dowodem przez Sąd Odwoławczy i w związku z tym naruszenie obowiązku orzekania w oparciu o całokształt ujawnionych dowodów”, nie sformułował wniosków kasacyjnych. Jedynie z treści zarzutów kasacji można wnioskować, że intencją obrońcy jest, by Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego J. M. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk.

Treść zarzutów kasacji i jej uzasadnienie jednoznacznie wskazują na to, że obrońca, pod pozorem naruszenia przepisów postępowania: art. 452 § 1 i 2 kpk, art. 167 § 1 kpk i art. 410 kpk, w istocie, formułuje zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do sprawstwa skazanego, a co, wobec unormowania art. 523 § 1 kpk, jest niedopuszczalne. I to właśnie, ostatecznie, zdecydowało o uznaniu kasacji obrońcy za oczywiście bezzasadną w sytuacji, gdy zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy w tej sprawie powyższych przepisów, a także przepisów art. 2 § 2 kpk i art. 5 § 2 kpk również jest bezzasadny. Ze sformułowań uzasadnienia kasacji wynika, że naruszenie art. 2 § 2 kpk nastąpiło, zdaniem obrońcy, wobec ustalenia sprawstwa skazanego, natomiast naruszenie przepisu art. 5 § 2 kpk, gdyż Sądy obu instancji nie podzieliły stanowiska obrońcy co do wystąpienia w tej sprawie, na tle przeprowadzonych dowodów, nie dających się usunąć wątpliwości, które należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

Tymczasem brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że przeprowadzenie przez Sąd Okręgowy na rozprawie apelacyjnej, na wniosek skazanego popierany przez obrońcę, dowodów z zeznań dwóch świadków

stanowiło naruszenie przepisów art. 452 kpk. Były to na pewno dowody „istotne” w tej sprawie, ale nie doszło w ten sposób do „przeprowadzenia na nowo przewodu ... w znacznej części” (art. 452 § 2 kpk), ani nie było to „przeprowadzenie postępowania dowodowego co do istoty sprawy” (art. 452 § 1 kpk). Wykonanie bowiem tej czynności procesowej miało bez wątpienia charakter uzupełniający, co przyczyniło się w sposób oczywisty do przyspieszenia rozpoznania sprawy. Co równie istotne, dowody te zostały wnikliwie ocenione przez Sąd odwoławczy, także w kontekście wyjaśnień J. M. (s. 7-9 uzasadnienia). Równie wnikliwie, i to w uzasadnieniach orzeczeń Sądów obu instancji, rozważona została kwestia „śladów daktyloskopijnych” zabezpieczonych w samochodzie Audi A6, z trafnym zwróceniem uwagi na istotę i wartość dowodową systemu AFIS (odpowiednio s. 16 i s. 9 uzasadnień orzeczeń Sądu Rejonowego i Sądu Okręgowego). Także w pełni zasadnie Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy dotyczący opinii biegłego w przedmiocie wartości samochodów, w sytuacji, gdy Sąd Rejonowy, co nie było wówczas kwestionowane, dokonał ustaleń na podstawie wiarygodnych dokumentów i zeznań pokrzywdzonych, dokonując zresztą w swym orzeczeniu, na takiej właśnie podstawie, korekty wartości jednego z samochodów, na korzyść oskarżonego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekła jak w postanowieniu.